

Άγιος Γεώργιος - Ο προστάτης των απανταχού παπαρολόγων

✘ Γενικό Επιτελείο Στρατού:

Ο Άγιος και Μεγαλομάρτυρας Γεώργιος έζησε κατά τα τέλη του γ' και αρχές δ' μ.Χ. αιώνα στους χρόνους του φοβερού διώκτη των χριστιανών Διοκλητιανού. Κατάγονταν από τη χώρα της Καππαδοκίας, από μεγάλη και ένδοξη γενιά. Πρώτα ήταν αξιωματικός στο τάγμα των «Τριβούνων» και λίγο πριν αρχίσουν τα μαρτύρια του πήρε προαγωγή και έγινε Κόμης ένα αξίωμα, που σήμερα θα το λέγαμε Έπαρχος, Ηγεμών ή Στρατηλάτης.

Εκείνους τους χρόνους ο **σατανόπληκτος** βασιλιάς Διοκλητιανός γεμάτος από θαυμασμό προς τους θεούς των ειδώλων είχε βγάλει αυστηρές διαταγές προς τους υπηκόους του όσοι Χριστιανοί αφήσουν την θρησκεία τους, αρνηθούν τον Χριστό και προσκυνήσουν τα είδωλα, αυτοί ν' απολαμβάνουν βασιλικές τιμές και πολλά άλλα' όσοι χριστιανοί δεν αρνηθούν τον Χριστό και τη θρησκεία του, να θανατώνονται.

Νεότερος τότε ο Άγιος Γεώργιος μόλις είχε περάσει τα είκοσι χρόνια του φανερώνεται μοναχός του πως είναι χριστιανός. Κι όχι μονάχα αυτό, μπροστά στον αυτοκράτορα και τους αξιωματούχους του, **γκρεμίζει τα πλανεμένα κι αδύναμα είδωλα** των θεών, **περιγελώντας** όλους τους ειδωλολάτρες, που πιστεύουν στα **άψυχα** αγάλματα των **ψεύτικων** αυτών θεών.

Ο τύραννος Αυτοκράτωρ, εκτιμώντας την ένδοξη γενιά και την ανδρειωσύνη του Αγίου Γεωργίου στους πολέμους, **άρχιζε τα παρακάλια και τις υποσχέσεις να τον μεταπείσει**. Μα ο Άγιος στέκεται σταθερός κι απαρασάλευτος, **δυνατός σα διαμάντι**, στη θρησκεία του Χριστού. Αρχίζουν οι απειλές, οι φοβέρες. Ο Άγιος τα καταφρονεί όλα. Χτυπούν τον Άγιο μ' ένα κοντάρι στην κοιλιά. Μα **κατά θαυματουργικό τρόπο**, ενώ έτρεξε αίμα πολύ από τη σάρκα του Αγίου, αυτός έμεινε ζωντανός και το κοντάρι λύγισε προς τα πίσω, για να μη διαπεράσει την **αγιασμένη σάρκα** του.

Από εκεί τον φέρνουν στα μεγαλύτερα μαρτύρια: τον δένουν γυμνό σε ένα τροχό, ο οποίος είχε γύρω του μπηγμένα μαχαίρια κοφτερά και τον κατακυλούν σ' έναν κατήφορο. Κι ενώ το σώμα του Αγίου καταματώθηκε και κατατεμαχίστηκε,

άγγελος Κυρίου στη στιγμή συναρμολόγησε τα κομμάτια του και παρουσιάστηκε πάλι ο 'Άγιος γερός, όπως πρώτα.

Βλέποντας τη **θαυματουργούσα** παρουσία του **αληθινού Θεού**, πολλοί από τους ειδωλολάτρες γύρισαν στην πίστη του Χριστού. Μα ο Διοκλητιανός δεν τους άφησε για πολύ να ζήσουν σε τούτο τον κόσμο. Τους αποκεφάλιζε αμέσως απ' το θυμό του. Την ίδια τύχη θα έχει αργότερα και η γυναίκα του η βασίλισσα Αλεξάνδρα, που βλέποντας τα θαύματα, ομολόγησε πως ο Χριστός είναι ο αληθινός θεός, και όχι τα είδωλα.

Και τα μαρτύρια του Αγίου Γεωργίου συνεχίζονται. **Τον βάζουν μέσα σε ασβέστη που έβραζε κι εκείνος μένει ανέπαφος.** Οι πιστοί προσεύχονται, άλλοι απ' τους ειδωλολάτρες κλονίζονται κι άλλοι προσεύχονται στον Χριστό. Παραγγέλλουν ένα ζευγάρι σιδερένια υποδήματα με καρφιά από μέσα κοκκινισμένα στη φωτιά. Τα φορούν στα πόδια του Αγίου και τον αναγκάζουν να τρέξει. Μα εκείνος δεν χρειάζεται καμιά ώθηση από τους στρατιώτες. **Σπρώχνει μόνος του τον εαυτό του**, λέγοντας: «Τρέχε Γεώργιε, τρέχε ίνα φθάσης το ποθούμενον!» Και παρακαλεί τον θεό να τον γιατρεύει και να του δίνει υπομονή ως το τέλος της ζωής του: «Κοίταξε από τους ουρανούς, Κύριε και ιδέ τον κόπον μου και άκουσον τους στεναγμούς του παιδευόμενου δούλου Σου, ότι επερίσσευσαν οι εχθροί μου και μίσος άδικον εμίσησάν με, δια το 'Άγιον Σου όνομα, αλλά ιάτρευσόν με, Δέσποτα, ότι εταράχθησαν τα κόκκαλά μου, και δός μου υπομονήν έως τέλους της ζωής μου, δια να μην ειπούν οι εχθροί μου, ότι με εξεδικήθησαν».

Σαν είδε ο αιμοβόρος τύραννος πως και **τα σιδερένια πυρωμένα υποδήματα δεν έβλαψαν τον 'Άγιο**, διέταξε να τον δέσουν και να τον δείρουν χειροδύναμοι στρατιώτες **άσπλαχνα μέχρι θανάτου** με ξερά βούνευρα. Όμως μάταια κουράστηκαν οι στρατιώτες. Ο στρατιώτης του Χριστού, ο «νοερός αδάμας της καρτερίας», έστεκε μπροστά του υγιέστατος. Η τυραννία του Διοκλητιανού περνούσε δύσκολες στιγμές. Κείνη την ώρα ο Μαγνέντιος, φίλος και σύμβουλος του αυτοκράτορα, θέλησε να πειράξει πνευματικά τον 'Άγιο, μια που τα σωματικά μαρτύρια δεν τον πείραζαν σε τίποτε.

Λέγει λοιπόν στον 'Άγιο Γεώργιο ν' αναστήσει, αν είναι αληθινός ο θεός του, ένα νεκρό που κείτονταν εκεί κοντά τους από τα παμπάλαια χρόνια πεθαμένος. **Ο 'Άγιος γίνεται μια φωτεινή λαμπάδα τώρα**, έτοιμος να καεί για να φωτίσει τους ειδωλολάτρες να πιστέψουν. Γονατίζει πάνω στον τάφο, σηκώνει το νου και τα χέρια του και προσεύχεται στον Θεό. Ω θεία, ώ αγία πίστη του Αγίου Γεωργίου!

Ο νεκρός ανοίγει τον τάφο του, ανασταίνεται, προσκυνάει τον 'Άγιο και δοξάζει τη δύναμη και τη θεότητα του Χριστού. Ο βασιλιάς και η σπείρα του τα 'χουν χαμένα. Ρωτούν τον αναστημένο νεκρό ποιος είναι κι αυτός τους αποκρίνεται πως ζούσε πριν ακόμη έρθει ο Χριστός στον κόσμο. **Κι επειδή ήταν ειδωλολάτρης καιγόταν μέσα σε φωτιές τόσα χρόνια που ήταν πεθαμένος.** Ο αναστημένος ήταν ένας δυνατός έλεγχος για την ειδωλολατρεία και κόσμος πολύς έρχονταν στην πίστη του Χριστού, γι' αυτό ο Αυτοκράτορας διέταξε να τον σκοτώσουν. Μαζί του κι ένας άλλος πρώην ειδωλολάτρης, **που ο 'Άγιος του ανάστησε το νεκρό βόδι του (οϊμέ!!!),** για ν' οργώνει το χωράφι του, μαρτύρησε κάτω από τα σπαθιά των απίστων.

Εκείνο, όμως, που έδωσε τη χαριστική βολή στον ειδωλολάτρη αυτοκράτορα και τράβηξε τους περισσότερους ειδωλολάτρες στη θρησκεία του Χριστού, ήταν η επίσκεψη του Αγίου στο ναό των ειδώλων, με την κρυφή ελπίδα του Μαγνητίου πως θα τον γυρίσει στη λατρεία των ειδώλων. Μπαίνοντας στο ναό **ο 'Άγιος στάθηκε μπρος στο άγαλμα του Απόλλωνα και το ρώτησε αν ο Χριστός είναι Θεός κι αν πρέπει να Τον προσκυνούμε. Τότε ο δαίμονας που ήταν μέσα στο είδωλο κλαίγοντας σχεδόν και θρηνώντας αποκρίθηκε πως ο Χριστός είναι ο μόνος αληθινός Θεός! Και με το λόγο τούτο, σα να έγινε σεισμός κι ευθύς όλα τα είδωλα έπεσαν κάτω και συντρίφτηκαν. Και γέμισε ο τόπος από μαρμάρινα συντρίμματα των θεών, που δεν μπόρεσαν να σώσουν τον εαυτό τους από τον αφανισμό!** Όρμησαν τότε πάνω του οι ιερείς των ειδώλων και τον πήγαν άρον-άρον στον αυτοκράτορα. Εκείνος έδωσε διαταγή να τους βγάλουν έξω από το κάστρο τον 'Άγιο και τη βασίλισσα Αλεξάνδρα, που έβριζε τον αυτοκράτορα και τα είδωλα και να τους αποκεφαλίσουν. Η βασίλισσα εξουθενωμένη, καθώς έκατσε στο δρόμο σ' ένα έναν ξερόλιθο, παρέδωσε στον Κύριο την ψυχή της.

Ο 'Άγιος προχωρούσε. Και σαν έφτασε στον ορισμένο τόπο σήκωσε **τ' αγιασμένα χέρια του** και προσευχήθηκε μ' αυτά τα λόγια: «Δοξασμένος να είσαι, Κύριε ο Θεός μου, ότι δεν με έδωκες εις κυνήγι εκείνων που με ζητούσαν, ούτε χαροποίησες τους εχθρούς μου κατεπάνω μου αλλά με γλίτωσες, ωσάν το πουλί από την παγίδα των κυνηγών και τώρα επακουσόν μου, Δέσποτα, 'Άγιε και προστάτευσόν με το δούλον Σου εις τούτην την ώρα την υστερινήν και γλύτωσε την ψυχήν μου από την πονηριά του κακού δαίμονος και των υπηρεσιών του και μην ενθυμηθής τα κακά που μου έκαναν οι εχθροί μου, συγχώρησε τους και δός τους ειρήνην και αγάπην και καθοδήγησέ τους εις το θέλημά Σου. Δέξου, Κύριε

μου, και τη δική μου ψυχή και ανάπαυσέ την με τις ψυχές των Αγίων Σου· και εκείνους που επικαλούνται το όνομα μου για βοήθεια, χάρισέ τους τα αιτήματά των, ότι Σύ είσαι ευλογητός και δεδοξασμένος εις τους αιώνας. Αμήν». **Και σκύβοντας πρόθυμα το λαιμό του, αποκεφαλίσθηκε από τους στρατιώτες και παρέδωσε στα χέρια του θεού το πνεύμα του.** Το Άγιο Λείψανο του οι χριστιανοί το πήγαν στην Παλαιστίνη, όπου **έκαμε άπειρα θαύματα**, κι εκεί και σ' όλο το χριστιανικό κόσμο, που καταφεύγει με πίστη στη χάρη του.

Δεν μπορούμε να επεκταθούμε και ν' αναφέρουμε έστω και απλό κατάλογο από τα θαύματα του Αγίου Γεωργίου (σ.σ: γιατί δεν μας αναφέρετε τουλάχιστον, το «θαύμα με τον δράκο»;*). Εκείνο που θα χρειάζονταν να τονίσουμε είναι πως βλέποντας και εμείς σήμερα τα παθήματα, τα μαρτύρια, την καρτερία και την πίστη, με την οποία αγωνίστηκε ως το τέλος ο Άγιος, να αναθεωρήσουμε «την έκβαση της αναστροφής», για να μιμηθούμε «την πίστιν εκείνου».

Για να χρησιμοποιηθεί μια φράση του καθηγητή Λιαντίνη, μήπως κατάλαβες τι συμβαίνει εδώ τίμια αναγνώστη; Η επίσημη ιστοσελίδα του ελληνικού στρατού, μας αραδιάζει ένα κάρο θρησκόληπτα παραμύθια με δράκους και φίδια. Ιστορίες γι' αγρίους δηλαδή, τριτοκοσμικής χώρας, θεοκρατικού καθεστώτος. Να υποθέσουμε λοιπόν η ασφάλεια της χώρας μας επαφίεται στον «προστάτη» του ελληνικού στρατού και όχι στο αξιόμαχόν του (το οποίο πληρώνουμε αδρά);

Ελληνική Βικιπαίδεια:

Το 303 μ.Χ. όταν άρχισαν οι **λυσσαλέοι** διωγμοί του Διοκλητιανού, ο Άγιος Γεώργιος δε δίστασε να ομολογήσει τη χριστιανική του πίστη, προκαλώντας το **αδυσώπητο** μένος του Διοκλητιανού, ο οποίος τον υπέβαλε σε σειρά **φρικτών** βασανιστηρίων. Η πίστη του Αγίου γίνεται αφορμή να βαπτισθούν οι στρατιωτικοί Ανατόλιος και Πρωτολέων, Βίκτωρ και Ακίνδυνο, Ζωτικός και Ζήνωνας, Χριστοφόρος και Σεβριανός, Θεωνάς, Καισάριος και Αντώνιος, των οποίων την μνήμη εορτάζει η Εκκλησία στις 20 Απριλίου, και η βασίλισσα Αλεξάνδρα, σύζυγος του Διοκλητιανού, μαζί με τους δούλους της Απολλώ, Ισαάκιο και Κοδράτο, των οποίων η μνήμη τιμάται στις 21 Απριλίου.

Ο Διοκλητιανός δεν το περίμενε και **έφριξε** με την στάση του Γεωργίου. Τότε άρχισε για τον Άγιο μια σειρά φρικτών βασανιστηρίων, αλλά και **θαυμάτων**, που έφεραν πολλούς **ειδωλολάτρες** στη χριστιανική πίστη. Αφού τον λόγχισαν,

ξέσκισαν τις σάρκες του με ειδικό τροχό από μαχαίρια. Έπειτα, τον έριξαν σε λάκκο με βραστό ασβέστη και κατόπιν τον ανάγκασαν να βαδίσει με πυρωμένα μεταλλικά παπούτσια. **Από όλα αυτά ο Θεός τον κράτησε ζωντανό και έγινε αιτία να εξευτελιστούν τα είδωλα και οι εκφραστές τους.**

Ο Άγιος μαρτύρησε προσευχόμενος, «απετμήθη την κεφαλήν», την Παρασκευή 23 Απριλίου του έτους 303 μ.Χ. Κατά δε τον υπολογισμό του ιστορικού Ευσεβίου, και σύμφωνα με το μακεδονικό ημερολόγιο, αντιστοιχούσε στην Παρασκευή της Διακαινησίμου, του Πάσχα. Κρυφά σήκωσαν οι Χριστιανοί το **πάντιμο** λείψανο του και το έθαψαν, μαζί με αυτό της **αγίας μητρός** του, η οποία μαρτύρησε την ίδια ή την επόμενη ημέρα. Ο πιστός υπηρέτης του Αγίου, Πασικράτης, εκτελώντας την επιθυμία του Αγίου, παρέλαβε το άγιο λείψανο του Μάρτυρα, μαζί με αυτό της μητέρας του, και τα μετέφερε στην Λύδδα της Παλαιστίνης. Από εκεί, όπως βεβαιώνουν οι πηγές, οι Σταυροφόροι πήραν τα ιερά λείψανα της Αγίας Πολυχρονίας και τα μετέφεραν στην Δύση.

Μετά τον μαρτυρικό θάνατο του Αγίου μαρτύρησαν και οι συνδέσμοί του Ευσέβιος, Νέων, Λεόντιος, Λογγίνος και άλλοι τέσσερις μαζί. Την μνήμη τους τιμά η Εκκλησία στις 23 Απριλίου. **Βλέπουμε**, ότι με κέντρο την ημέρα του μαρτυρίου του Αγίου, δημιουργείται μέσα στον λειτουργικό χρόνο της Εκκλησίας, ένας εορτολογικός κύκλος, ο οποίος καλλιεργείται περισσότερο από τα Τυπικά της Κωνσταντινούπολης, που ξεκινά στις 20 Απριλίου και τελειώνει στις 24 του αυτού μηνός. Ο εορτολογικός αυτός κύκλος δείχνει την **περίοπτη θέση** του Μάρτυρος στην ζωή της Εκκλησίας. Από την υμνογραφία της Ορθόδοξης Εκκλησίας κοσμείται με τα επίθετα «ο μαργαρίτης ο πολύτιμος», «ο αριστεύς ο θείος», «ο λέων ο ένδοξος», «ο αστήρ ο πολύφωτος», «του Χριστού οπλίτης», «της ουρανού στρατιάς ο συνόμιλος».

Καταλαβαίνεις τίμια αναγνώστη το επίπεδο της εν λόγω διαδικτυακής εγκυκλοπαίδειας; Ξέφραγο αμπέλι, όπου ο κάθε πικραμένος κάνει το κομμάτι του και βγάζει τα σώψυχά του...

Αλλά ως Έλληνες έχουμε και έναν σοβαρό λόγο να εορτάζουμε τον άγιο Γεώργιο-μάγο Χουντίνι, καθώς μας έκανε την τιμή να μας...«καθαιρέσει». Στους «Χαιρετισμούς» του αγίου Γεωργίου διαβάζουμε, μεταξύ άλλων:

«Χαίρε, Ελλήνων ο καθαιρέτης».

«Αλληλούια. Τρόπαιον ανεστήσω, και παγκράτιον μέγα, Ελλήνων κατά πάσης της πλάνης» (Υμνολόγιον το Χαρμόσουνον).

* Ήταν τέτοιες οι τερατολογίες που περιέβαλαν τον άγιο Γεώργιο, ώστε τον 9ο αιώνα, ο πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Νικηφόρος Α' αποδοκίμασε δημοσίως τα «θαύματα» του «αγίου» ως «τερατώδεις λήρους» και «φλυαρίας ανάμεστα». Το πλέον πολυθρύλητο βέβαια «θαύμα» του η Δρακοκτονία. «Υπήρξε» λοιπόν ένας φτερωτός δράκοντας, σύμφωνα με την παράδοση, στα περίχωρα της Κυρήνης, περιοχή της σημερινής Λιβύης, ο οποίος έστηνε καρτέρι δίπλα σε μια πηγή και κατασπάρασσε όσους πήγαιναν εκεί για να πιουν νερό. Για να κορέσουν την πείνα του και να τον καλοπιάσουν, οι χωρικοί του έστελναν κάθε μέρα στη σπηλιά του δύο πρόβατα. Ο δράκος όμως σύντομα αποδείχθηκε ανικανοποίητος και άρχισε πάλι τα «γιουρούσια» στην πηγή. Αποφάσισε τότε ο βασιλιάς να του δίνουν ως τροφή από ένα παιδί την ημέρα, έπειτα από κλήρωση, μέχρι να γινόταν κάποιο «θαύμα» που θα τους απάλλαζε από τον «κακό μπελά» που τους είχε βρει. Και ως εκ του θαύματος, την ημέρα που ήταν η σειρά της κόρης του βασιλιά να αποτελέσει το γεύμα του δράκου, ο καλός Θεός τους λυπήθηκε κι έστειλε τον Άγιο Γεώργιο για να εξολοθρεύσει τον δράκο. Ο Άγιος, μετά από φοβερή μονομαχία (στο διαδίκτυο υπάρχουν και λεπτομέρειες της «μάχης» μάλιστα!) με τον δράκο, τον σκότωσε κι έτσι σώθηκε και η κόρη του βασιλιά. Όπως ήταν «φυσικό», μετά από τέτοιοι «θαύμα», όλο το χωριό που ήταν ειδωλόλατρες, βαπτίστηκαν Χριστιανοί.

Λεπτομέρεια: Η Δρακοκτονία παρουσιάζεται στην βιογραφία του Αγίου Γεωργίου μετά τον 12ο αιώνα. Μέχρι τότε η εκκλησιαστική εικονογραφία τον παρουσιάζει πεζό και όχι όπως τον γνωρίζουμε σήμερα, δηλαδή έφιππο σε λευκό άλογο και σκοτώνοντας τον φτερωτό δράκο με το δόρυ του.